

La cantant portuguesa presenta a Girona i Manresa
'Puertos de abrigo' i enllesteix la seva 'Peregrinação'

El viatge de Dulce

Xavier Castellón
GIRONA

Dulce José Silva Pontes, simplement Dulce Pontes per a la música portuguesa i universal, està enllestint el seu nou disc, *Peregrinação*, en realitat molt més que un disc: seran dos discos, un en portuguès (*Camino da nudez*) i un altre en castellà (*Puertos de abrigo*), més un DVD amb fragments de concerts celebrats a Roma, Budapest i Atenes –“el realitzador José Bayón s'ha encarregat de recrear la peregrinació entre aquestes ciutats d'una manera poètica i bonica”, explica ella– i un llibre amb poemes i textos escrits per Pontes (Montijo, 1969), que està treballant contra rellotge per enllestir aquest ambiciós projecte, l'edició del qual

està prevista entre novembre i desembre. Mare de dos fills, de 12 i 5 anys –“Com concilio la feina i la família? Amb l'ajuda de Déu i del meu marit”–, a Dulce Pontes se la nota una mica desbordada perquè, mentre enllesteix *Peregrinação*, no atura la seva activitat en directe: la gira *Puertos de abrigo*, que ja fa mesos que avança alguns dels temes del nou treball discogràfic, arriba avui a l'Auditori de Girona (21 h, 35 i 20 euros), dins del festival Temporada Alta, i demà al Teatre Kursaal de Manresa (21 h, 32 i 35 euros), en el marc de la Fira Mediterrània.

“Fa tres anys que treballa en aquest projecte, que vaig plantejar inicialment com un disc doble en castellà, però s'ha anat modificant perquè els projectes

tenen vida pròpia i això, la veritat, fa una mica de por!”, explica Dulce Pontes, molt entusiasta i expressiva. Sobre el títol del nou treball, *Peregrinação*, Dulce afirma que se sent “sempre en el camí, en una peregrinació infinita, i per fer el camí cal anar despullat, per obrir-se a noves experiències”, explica aquesta artista de llarga trajectòria, amb més de vint-i-cinc anys de carrera, que ja fa temps que va

“Em sento sempre en el camí, en una peregrinació infinita”, afirma Dulce Pontes

trencar les fronteres del fado i el folklore portuguès –“Hi ha molta gent que encara els confon”– per obrir-se a altres músiques d'origen ben divers, ja sigui el llegat del trobador medieval gallec Martín Codax o la lorquiana *La leyenda del tiempo* de Camarón.

“Sempre he estat una mica rebel”, diu Dulce, que mai no s'ha sentit coaccionada pels imperatius de la indústria discogràfica, i ara menys que mai. “Si no tinc un disc nou des de fa quatre anys, com he continuat treballant?”, es pregunta retòricament. Sap que té la confiança dels seus seguidors: “Gaudeixo de la llibertat que el públic em dona per cantar en directe cançons que encara no han escoltat en disc. Segurament la gent no em

La portuguesa Dulce Pontes ■ ADRIAN DUMITRASCU

perdonaria si no cantés *Canção do mar*, però intento que cada concert sigui diferent, encara que això em pugui provocar un cert pànic”, diu Pontes, que actua acompanyada

d'un sextet, però gaudeix especialment quan canta només acompanyada pel piano. En qualsevol format, ella només vol “compartir emocions i despertar sensibilitats”. ■